

nerne, saa vilde mange af dem blive misvisende og enkelte intetsigende. Det ligger ikke for Lægfolk, og det ligger heller ikke for mange af vore Præster at lave en saadan Forretningsorden. Jeg vil gerne have, at der skulde indsættes en Bestemmelse om, at saadanne Forretningsordener skulde indsendes til Kirkeministerens Approbation, og det vil i det hele taget være heldigt, om der fra Ministeriets Side blev givet nogen Vejledning med Hensyn til Forretningsordenen. Der burde ogsaa i Lovforslaget træffes én lignende Bestemmelse, som vi have i Loven om Skolekommissioner af 18de Marts 1871, at alle Beslutninger bør tages i et samlet Møde, og at al Afstemning skal foregaa efter simpel Stemmemæltighed. Ellers kan man faa det Tilfælde, at Formanden i et saadant Menighedsraad, som ved, at der foreligger en bestemt Sag til Afgørelse, og ved, at der er afvigende Meninger i Menighedsraadet, kan gaa omkring til hver enkelt og paavirke dem til at stemme for sit Forslag og paa den Maade gennemføre en Afgørelse, som han slet ikke vilde faa, naar det blev paalagt, at der skulde afholdes samlet Møde for at træffe alle disse Afgørelser. Derfor vilde jeg gerne have, at samme Bestemmelse blev indsat her som den, der gælder for Skolekommissionerne, fordi jeg er sikker paa, at det vil være nødvendigt for at faa en rolig og jævn Udvikling af Menighedsraadene.

Saa har jeg blot en lille Bemærkning at gøre til § 17 om Menighedsraadene, hvor det jo hedder: „Menighedsraadet bør understøtte Præstens Gerning i Almindelighed i alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sundt kristeligt Liv i Menigheden, samt bistaa ham i Virksomheden for saadanne kristelig humane Formaal, som Menigheden bør have Interesse for“. Jeg har jo nu ganske vist hørt, at den højtærede Minister har sagt, at Meningen med, at der staar „bør“ og ikke „skal“, er, at der jo kan være forskellige Meninger om, hvad Menigheden bør tage sig af og naar Menighedsraadet ikke er enig deri, skulde det ikke kunne tvinges dertil. Men nu er det jo almindeligt, at naar der kommer ministerielle Skrivelser, betyder Ordet „bør“ et „skal“. Der er jo vel ikke Tvivl om, at saa lang Tid vi have den nuværende Kultusminister, vil Ordet ikke blive fortolket paa den Maade, men vor nuværende Kultusminister er jo for-gængelig som andre Mennesker, og der kan komme en anden, som kan fortolke dette „bør“ som „skal“. Derfor vilde jeg

gerne have, at Menighedsraadets Medlemmer kunne blive sikrede paa lignende Maade, som Præsten er det ifølge § 13 over for Indførelsen af Salmebøger og Prædiketekster, idet der jo der er tilføjet „naar Præsten deri er enig“; paa lignende Maade burde her tilføjes „naar Menighedsraadets Medlemmer deri ere enige.“

Jeg skal med det samme, jeg har Ordet, tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om Valgmenighederne. I Valgmenighedslovens § 2, sidste Stykke, staar der, at den, der skal være Præst i en Valgmenighed, skal foruden at opfylde Betingelserne for at faa gejstligt Embede i Folkekirken tillige være fyldt sit 30te Aar. Disse 30 Aar vil jeg gerne have strøget i Forslaget. Thi naar der stilles de samme Betingelser som for Præster i Folkekirken, og han ogsaa skal have Ministerens Sanktion, kan denne Bestemmelse godt stryges. Det kan jo ske, at man har en meget brugelig Præst paa 26—27 Aar, og Ministeren skønner, at han er skikket til Embedet, men saa vil han ikke kunne faa det paa Grund af sin Alder. Derved vil en saadan Menighed kunne bringes i stor Vanskelighed.

I § 27 bestemmes det, at naar en Valgmenighedspræst dør eller ønsker at fratræde sin Stilling, skal Valgmenighedens Bestyrelse snarest mulig gennem Provsten gøre Indberetning herom til Ministeriet. Samtidig skal ogsaa Valgmenighedens Bestyrelse indberette, at den har faaet en Præst i Folkekirken til at besørge Guds-tjenesten, og Biskoppen skal billige denne Ordning. Valgmenigheden kan da indtil videre betragtes som selvstændig Menighed inden for Folkekirken. Men saa staar der endvidere, at hvis de ikke inden 3 Maaneder have gjort Indstilling om en ny Præst, betragtes de som faldne tilbage til deres Sognemenighed. Jeg synes, denne Frist er for kort, og jeg vilde gerne have den forlænget til 6 Maaneder. Det er ikke saa let at faa ordnet Spørgsmaalet om den ny Præst, og der kan ogsaa være Betænkeligheder fra Præstens Side. Man kan jo nok sige, at naar de ere faldne tilbage til Sognemenigheden, have de god Tid til at spekulere paa, om de ville have Valgmenigheden genoprettet, deres Kirke staar jo, og de kunne jo saasøge Anerkendelse paa ny. Men der er den Hage ved det, at saa falde de igen ind under Sognebaands-løsningsloven, og naar de oprette Valgmenigheden paa ny, ville de komme til at svare Offer til den Præst og den Degn, de imidlertid have benyttet. Det er altsaa ret vig-